

opfattelse har relation til boligens ukrænkelighed. Svaret er klart jo, og det er der ikke noget nyt i. Vi har stillet en forespørgsel til statsministeren for halvandet år siden, som handlede om det her. Vi tager vores medansvar, for denne paragraf, grundlovens § 72, åbner jo en mulighed for, at man i ganske særlige tilfælde af kontrollensyn osv. kan få lov til at gå ind fra det offentliges side og kontrollere.

Men nu er undtagelsen efterhånden blevet reglen, og når vi har 120 love, så er det ikke, fordi det er ganske særlige tilfælde alle sammen, langtfra. Derfor kæmper vi imod, at denne her pestilens breder sig mere og mere, at man bare automatisk siger, at man med politiets hjælp kan sørge for denne lovs overholdelse. Det betyder, at der så ikke længere kan kræves dommerkendelse.

Det er det, vi vender os imod, og vi håber meget, at denne her debat fører til, at Socialdemokratiet også er parat til at leve op til grundlovens hensigter.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg er uenig i fru Tove Fergos udlægning af, at det at give bistandshjælp til folk, der er i nød, er det samme som at bede dem om at sælge deres sjæl for en skål linser, klart uenig, men det er selvfølgelig sådan, at hvis der er mistanke om, at det grundlag, de modtager den hjælp på, ikke er til stede, er man nødt til at undersøge sagen og i givet fald stoppe hjælpen, ellers udhuler vi jo fuldkommen det at have et samfund, der effektivt kan tage vare om dem, der reelt er i nød.

Fru Anne Baastrup spørger, om ansatte i en kommune kan få et tjenstligt pålæg om at indberette forskellige oplysninger, og om man i givet fald vil standse det.

Jeg vil sige til fru Anne Baastrup, at vi jo netop gerne vil have afklaret, hvor den grænse præcis skal gå, ved den høring, vi har foreslået, og som Kommunaludvalget har besluttet skal holdes den 1. marts. Selvfølgelig er der et eller andet sted en grænse, men jeg vil godt sige, at de almindelige regler jo er, at en kommune ikke kan pålægge ansatte tjenesteplichter, der er i strid med lovgivningen.

Så vil jeg godt sige til hr. Svend Erik Hovmand, at jeg egentlig ikke forstod hans begrundelse. Altså hvis Venstre mener, der er lovforslag eller love, som er i strid med grundloven, så synes jeg, at Venstre skulle rejse sagen, og

hvis Venstre bare synes, at den kontrol, der udøves, er for vidtgående, så er Venstre velkommen til at stille et forslag her i Folketinget om, at kontrollen ophæves.

Formanden:

Fru Tove Fergo – sidste runde.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Til hr. Klaus Hækkerup: Hvis man svindler og bedrager og er kriminel, skal det selvfølgelig retsforfølges, men det skal foregå regulært gennem retssystemet og ikke ved, at kommunalt ansatte konsulenter kører rundtomkring i byerne og gaderne og ligger og lurer på, om mennesker nu bor sammen eller ikke bor sammen, eller at daginstitutionspersonalet bliver bedt om at angive det, hvis de forældre, der kommer og henter deres børn, ikke burde hente dem, fordi de ikke burde bo sammen, fordi de er registreret hver for sig.

Selvfølgelig kan man da ikke svindle med de offentlige ydelser, uden at det får konsekvenser, for ved at svindle med dem rammer man fællesskabet, og det kan man ikke tillade sig, og det skal have konsekvenser. Men det skal foregå åbent og i retssystemet og ikke ved alt det hokusfokus, som efterhånden er ved at blive bygget op gennem de forskellige love.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt rette en åbenbar misforståelse hos hr. Klaus Hækkerup. Det spørgsmål, jeg rejser, har intet at gøre med CPR-lovgivningens § 10, stk. 3, intet. Det er en praksis, som kommunerne har indført, fordi den tidligere socialminister sendte et brev ud til dem om, at nu skulle det holde op og nu skulle de sørge for, at der ikke skete nogen som helst form for bedrageri.

De har efterforskningsenheder rundtomkring, de overvåger folks boliger, ringer på midt om natten for at se, hvem det er, der åbner, og går ind; der er sågar eksempler på, at de går ind og løfter dynen for at se, om der ligger en kvinde ved siden af barnet.

Der er sket et skred i kommunernes opfattelse af, hvad der er ret og rimeligt, og derfor er det meget vigtigt for mig, at hr. Klaus Hækkerup forstår, at det intet har at gøre med den diskussion, vi skal have på onsdag om angiveri, eller hvordan det nu er, vi definerer CPR-lovgivningens § 10, stk. 3, slet ikke. Det er den